

Forslag, og udtales ogsaa udtrykkelig i dets Motiver. Det have alle disse Mænd, hvoraf 3 vare Læger og 2 Jurister, været klare over. Det hedder nemlig udtrykkelig herom i Motiverne: „Komiteen har ansat Spørgsmaalet om en Reglementering af Prostitutionen enten i sin Almindelighed eller særlig i sanitær Henseende liggende uden for det givne Opdrag. Den skal imidlertid desangaaende ikke tilbageholde den Bemærkning, at den ogsaa, om Opdraget ikke havde været saaledes begrænset, ej vilde have fundet Grund til at bringe nogen saadan Reglementering i Forslag. Komiteens Medlemmer Bentzen, Boeck og Getz har tidligere udtalt sine Opfatninger desangaaende og kan henvise dertil.“ Man er fremdeles i dette Forslag enig med vort Forslag i at lægge Hovedvægten derpaa, at det gøres til Pligt for enhver, der lider af veneriske Sygdomme, at søge Helbredelse, men samtidig ogsaa til Ret for ham at blive undersøgt og faa Helbredelse paa offentlig Bekostning, om end ikke i saa vidt Omfang som hos os. Der staar man nemlig i saa Henseende paa bar Bund, medens man jo hos os har Loven af 10de April 1874 med dens vide Rettigheder i den Retning for Publikum at bygge paa. Indlæggelse paa Sygehus sker nemlig ikke altid efter det norske Forslag paa offentlig Bekostning; det er kun ved Syfilis, medens Patienter med veneriske Saar og Gonorrhoe som Regel, naar de have Raad dertil, selv maa betale. Ligeledes ligner det norske Forslag vort i Henseende til Lægens Pligt, til naar han kommer til Kundskab om saadan Sygdom derved, at en Patient henvender sig til ham, at paase, at Patienten fortsætter sin Kur, hvis ikke skal han melde ham paa vedbørligt Sted til videre Forfølgning, om fornødent ved Politiets Bistand. Fremdeles ligner det vort Forslag deri, at den saakaldte „nominative“ Anmeldelse, Anmeldelse ved Navns Nævnelser, i Reglen ikke skal finde Sted, medmindre det bliver nødvendigt, fordi der skal ske Forfølgning gennem Politiet og i visse andre bestemt afgrænsede Tilfælde.

I disse Punkter ligner det norske Forslag vort, og det ere de vigtigste. Der er imidlertid ogsaa nogle *Forskelligheder*, som jeg skal nævne. Der er saaledes det norske Forslags § 2, som gaar ud paa, at „en Person, som udstaar Frihedsstraf eller paa Grund af straffbare Handlinger eller Beruselse er hensat i Fængsel i Forvaring bør . . . som Regel underkastes en almindelig Lægeundersøgelse“. Vi have noget tilsvarende i vort

Forslags § 11, der dog ikke gaar nær saa vidt. Det er jo kun dem, der ere sigtede for Overtrædelse af de i nogle foregaaende Paragraffer omtalte Bestemmelser, som vi ville have undersøgte. Her er man gaaet videre, og det begrundes ogsaa temmelig udførligt i Motiverne; man er sig bevidst, at man er gaaet vidt i Indrømmelser til dem, der ville have saa megen Undersøgelse som muligt, men dog vil det ses, at der ikke er Tale om, at det kan bruges over for en Kvinde, blot fordi man ved, hun driver Utugt som Erhverv, men kun bruges over for dem, der arresteres eller dømmes til Fængsel. I den norske Lovs § 4 er der Tale om „Personer, som formedelst sit nære Samliv med en venerisk syg, maa befrygtes at være paaført venerisk Sygdom“, ogsaa saadanne kunne indkaldes til Undersøgelse. Vi have intet tilsvarende dertil, hos os er det kun dem, der selv lide af veneriske Sygdomme — som vides at gøre det eller befindes at gøre det — der kunne underkastes Reglerne i vore Bestemmelser. Man er altsaa der gaaet videre, ligeledes naar man i 2det Stykke af § 4 taler om „Personer, der for Ordføreren opgives at have overført venerisk Smitte eller at have staaet i saadant Forhold til nogen venerisk syg, at Smitteoverførelsen er overvejende sandsynlig“, med andre Ord, det er de saakaldte „Smittekilder“, som ogsaa omtales i § 12. Der har man i Norge en Fortid, en Praksis at bygge paa; det er nemlig saaledes, at man allerede nu kan indkalde Folk, naar de opgives som Smittekilder; det er dog ikke det samme som, at hvem som helst kan indkaldes, den, som optræder som Angiver af den Art, her er Tale om, maa selv lide af venerisk Sygdom. Dette er en meget væsentlig Begrænsning, men det er dog noget meget betænkeligt, Kommissionen er gaaet med til her. Imidlertid paaberaaber Kommissionen sig, at det ikke har kunnet siges, at det har ført til betænkelige Forhold. § 6 er den mest betænkelige Bestemmelse, og det er Kommissionen ikke blind for. Den gaar ud paa, at „under Omstændigheder, hvor der er Grund til at befrygte en usædvanlig Udbredelse af syfilitisk Sygdom, kan Sundhedskommissionen beslutte en almindelig Undersøgelse omfattende Personer, som paa Grund af sin Vandel eller de Forhold, hvorunder de leve eller arbejde, maa befrygtes let at kunne overføre eller selv at være udsatte for syfilitisk Smitte“. Det er dog altsaa ikke alle og enhver, der kan gøres til Genstand for denne „almindelige Undersøgelse“, og det er kun under